

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА В УКРАЇНІ

Михайлик К.В., Гулієва Д.О.,

*Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут», м. Харків*

В еру глобальної технологічної революції Україна стикається з рядом викликів у розвитку інформаційного суспільства. Повільне впровадження цифрових технологій, особливо в сільських регіонах, низький рівень Інтернет-покриття та неоднаковість у доступі до сучасної освіти — це лише кілька аспектів проблем, які потребують уваги та системних рішень.

Україна як член світового співтовариства інтегрована у міжнародні ринки цифрових технологій, але впроваджуються ці технології повільними темпами. Згідно з даними Міжнародного союзу електрозв'язку, рівень проникнення Інтернету в Україні у 2016 році складав 52%, до Інтернету підключено 62% домогосподарств, що є низьким навіть у порівнянні з найближчими країнами-сусідами України.

В Україні є ряд проблем, які стримують глобальну інформатизацію сільських територій і, які потребують нагального вирішення: 1) недостатнє покриття мережею Інтернет та нижча якість; 2) низький рівень доходів (витрати на купівлю, абонплату та сервісне обслуговування); 3) недосконалість нормативно-правової та інституційної бази; 4) низький рівень комп'ютерної грамотності сільського населення; 5) недовіра до ІКТ через недостатній рівень безпеки.

Сьогодні спостерігається хаотичність та ситуативність модернізації системи освіти. Якщо школи у містах, зокрема гімназії, ліцеї, можуть похвалитись не лише забезпеченням комп'ютерами усіх учнів, але й створенням власних мереж, навчальних та методичних баз даних, електронних щоденників, системи електронного відвідування, тощо, то у сільській школі – заледве є декілька комп'ютерів, а про підключення їх до мережі Інтернет мова взагалі не йде.

Слід відзначити, що населення переважно використовують мережу Інтернет для отримання інформації, для комунікацій та розваг, в різноманітних формах своєї соціоекономічної діяльності – значно менше: для освіти – близько 26%; у сфері банківського обслуговування – 18%; для купівлі товарів – 17,5%, для взаємодії з органами влади – менше 2%. Це говорить про те, що процеси цифровізації не дістали значного поширення в соціально-побутовій сфері.

Застарілість техніки у державних організаціях та структурах (якщо українські приватні ІТ-компанії можуть дозволити собі найсучасніше обладнання, то державні структури, малий та середній бізнес, потенційні покупці їхніх товарів та послуг в Україні, а також пересічні українці обмежені як у техніці, так і у фінансах).